

Desen de Titu Udrea

Titu 15

– Fir-ar dracu' al dracului! Sigur că știu că ești ARZ! Ești destul de bătrân și de important ca să meriți asta! Dar ești și singurul destul de deștept ca să rezolve totul fără riscuri!

– Păi, asta și faci! chicoti Isaac, mângâindu-și tacticos favoriții cărunți – vechiul tic care îi trăda buna dispoziție. Căci se amuza copios, se delecta privind masca pe care, furia o așezase pe chipul Coordonatorului – cutele adânci de la rădăcina nasului, cele adunate mănunchi în colțul ochilor, purpuriul nesănătos al obrazilor, maxilarele crispațe. Crede-mă, șefule, e cazul să te relaxezi. Chiar să te culci pe-o ureche. De Mol – inegalabilul tău zvoner de rang I, care s-a lăsat prins în laț ca o cioară proastă – e mai mult decât pregătit. E buimăcit, enervat, incitat, gata să jure că totul e putred, gata să se agațe de cea mai nebunească explicație. Iar puștoaica –

acuzată, cu dovezi în regulă, de refuz de cooperare și sabotaj – e hipercondiționată și pregătită pentru teleportarea în P 11. Tărășenia se va desfășura pe schimbul lui Ruy, care o s-o materializeze chiar sub nasul lui De Mol. E specialist în treburile de-astea. Le zice „aranjamente matrimoniale” și, când e rost de unul, face ore suplimentare chiar dacă nu i-o cer Organizația și Coordonatorul. Cât despre Lish, a fost printre cei mai buni la medicina B. Și e expertă în locoportarea B-T-B!

→ Expertă! pufni celălalt. În jocurile voastre de laborator, cu roboți, șoareci și, eventual, câini?

– E vreo deosebire între un om și-un câine din punct de vedere al principiului portării, fie ea tele sau loco, T-T, B-T sau T-B?

– La dracu', mormăi Coordonatorul. Oricum, nu-i același lucru.

GHINION

de
**ANA
VERONICA
MIRCEA**

- Ce? întrebă Isaac, calm, schimbând mâna cu care își explora favoriții.

- Nu-i totuna dacă o faci tu; care ești de-al nostru, sau dac-o face o puștoaică oarecare, care...

- Care are tot interesul să joace cum îi cântăm. Și nu-i o puștoaică oarecare. Tocmai a absolvit cu brio Academia de Medicină Completă. Îți spun că ea și Ruy vor face treabă bună. Și e corect să fie treaba lor, pentru că am aranjat ca ea să fie direct interesată, iar el e încă ARM. Nu-i un bătrân ARZ ca mine, ca să se retragă într-un Sanatoriu de Regenerare Neuro-Psi. O să-mi priscă tratamentul, sunt sigur. La fel de sigur ca de actul ăsta - ia uite-l, are parafă lângă parafă - drăgălașul ăsta de act care-mi garantează pensia maximă după externare!

X X X

Lish încă nu terminase de inspectat cabinetul, când auzi clip-clap-ul vătuit izvorând de pretutindeni. Privi ușa. Se albăstrea încet, parcă absorbind culoarea din canaturi - semn sigur că, de partea cealaltă, primul pacient aștepta să i se permită accesul.

- Liber! comandă cu voce pe care ar fi dorit-o impersonală și fermă, dar care tremura supărător, ca întotdeauna când era emoționată.

Oricum, era vocea ei, și ușa tocmai fusese programată să i se supună; glisă brusc, ca suptă de peretele de deasupra, și recăzu imediat ce bărbatul păși înăuntru.

Era tânăr și bine clădit. Ei, nu era chiar ceea ce Lish înțelegea prin „bărbatul fatal”, dar faptul că arăta cum arăta nu avea darul să-i spulbere tracul. Ar fi preferat ca primul pacient din cariera ei să fi fost măcar un moșneag, dacă nu o femeie.

- la te uită! exclamă el în loc de salut, cu glas pe care

Lish îl percepu ca pe un sunet din altă lume. Am scăpat de ursuzul vraci Rubo! Noroc pentru noi și ghinion pentru tine! Ce dracu' cauți în iadul ăsta, fetițo?

Îl privi tăios, simțind cum îi ard obraji și sperând prostește că, de data asta, nu se înroșise. Îi zâmbea fără răutate, oarecum amuzat. Și părea la locul lui acolo, în fața ușii, între cuier și fotoliu, ca și cum ar fi fost zugrăvit, alături de ele, pe fundalul unui decor demodat. Totuși, putea să se miște, pentru că se așeză - neinvitat - pe fotoliu.

- Sunt Lish Harb, pronunță ea răspicat, dar nu atât de rece cum ar fi dorit. Dr. Harb pentru dumneata, domnule...

- P-Alf, completă el prompt. Așa sunt înregistrat aici. Nu-mi amintesc alt nume. Nu-mi amintesc nici ce făceam înainte de a mă... materializa în valea asta. Dar îmi amintesc o mulțime de chestii despre... lume și viață. Rânji, măsurându-o cu obrăznicie. Știu, de exemplu, ce trebuie să facă un bărbat și o femeie ca să se simtă bine împreună. Doar că n-am mai făcut-o de mult cu o femeie sănătoasă - vreau să spun, nici nu știu dacă înainte de a mă pomeni aici am făcut-o vreodată.

- Îți place să șochezi, nu-i așa? întrebă ea, evitând să-l privească.

Între timp formase indicativul lui pe claviatura fișierului, și acum ecranul tocmai se umpluse cu litere mărunte: „P-ALF = anul IV de internare = sănătate perfectă = programat pentru controlul de rutină.”

- Îmi plac femeile frumoase. Și tinere... ca... dumneavoastră, dr. Harb. Pe-aici vezi rar așa ceva, poate v-a povestit bătrânul Rubo.

- Doctorul Isaac Rubovici mi-a fost instructor, nu partener de șuetă, replică Lish sec, după ce chibzuise, preț de

câteva secunde, că nu risca nimic lăsându-se antrenată în discuție. Și nici măcar nu l-am întâlnit când i-am preluat îndatoririle.

- Și Rubo? Ce s-a ales de el?

Lish se strădui să ignore amintirea bărfelor prinse din zbor în timpul procedurii de angajare și aruncă, detașată:

- Habar n-am. E un subiect care nu mă interesează. În schimb, adăugă, simțindu-se destul de stăpână pe sine ca să ridice ochii spre pacient, mă interesează tot ce spui dumneata. E datoria mea de vindecător, și știu să ascult cu răbdare. Așadar...?

- Nimic! se încrunță bărbatul. Lui Rubo i-am vorbit oren șir, am disecat în fața lui toate îndoielile și temerile mele. Nu m-a ajutat cu nimic, nu mi-a răspuns nici măcar la o singură întrebare. Nu cred că tu, drăguță Harby, ești mai brează!

Lish surâse. Nu i se mai spusese Harby din vremea primului ciclu de școlarizare. La urma urmei, tipul ăsta avea hazul lui. Poate așa erau toți. Poate că se alesese nu numai cu un post bine plătit, ci și cu o ocupație interesantă.

- De ce ești așa sigur, Alf? Pune-mă la încercare!

- Te-aș încerca într-un singur fel, mormăi el, ridicându-se. Porni spre ea zâmbind într-o parte și având în ochi același licăr pe care Lish îl văzuse destul de des ca să știe că înseamnă dorință necontrolată.

„O, Doamne, sper că într-adevăr nu poate ieși de acolo!”, își spuse, înfiorându-se, deși știa că se lasă pradă unei spaime idioate.

Chiar atunci, P-Alf se opri, cu trupul lipit de un obstacol invizibil.

„Ca un personaj care nu poate părăsi tabloul”, cugetă Lish, recăpătând certitudinea că e în siguranță, deși o sen-

zație stranie, un soi de presentiment stupid, continua, vag, să o neliniștească.

– E bine că cel puțin nu râzi, se consolă el, pășind înapoi. Ticălosul ăla de Rubo era să leșine hohotind prima oară când m-am repezit ca o muscă-n geam. Și, poate că știi, poate că scrie acolo, pe ecranul ăla la care te holbai adineauri, nici acum nu-s mai deștept ca musca, nici acum nu pricep ce se întâmplă. Lămurește-mă tu, dr. Harb. Explică-mi!

– Dar e simplu! se precipită ea, amintindu-și regulamentul de ordine interioară. E doar protecția acordată Ocrotitorilor, cei care vindecă și alină...

– Povești! Mi le tot îndruga și Rubo! De-aia i-aș fi sucit gâtul! Nu zic că n-aș fi preferat să scap lumea de-o javră din soiul „care-alină”, dar alea sunt doar ochi vorbitori, încrustați într-un perete...

„Ciudat”, își spuse Lish, intrigată. „Fișierul nu menționează că e un pensionar-problemă! Ce interes e fi avut Rubovici să treacă peste asta?”

– Oricum, continuă el, n-am venit aici să mă spovedesc. Am fost... poftit pentru un „control de rutină”. Așa că, hai, Harby, deschide cutiuța fermecat!

Se proțăpi lângă cabina neagră, ca un sicriu vertical, aflată pe linia obstacolului care-i stăvilise înaintarea.

– Acces permis, comandă Lish, socotind că e mai înțelept să-l asculte, și se pregăti să se instaleze în dreptul vizorului încastrat în acea față a aparatului care îi era accesibilă.

Atunci, din interior, îl auzi chicotind.

– Ce te distrează? întrebă brusc iritată, în timp ce făcea reglaje și-și lipea ochiul de cercul transparent.

– Distracție?! Ți-o doresc ție! Nu suport să fiu gădilat – de fapt, sunt niște furnicături

blestemate! Parcă m-aș... umfla dintr-o dată!

Cutremurându-se, Lish observă nu numai că vocea lui devenea din ce în ce mai umană, ci și că imaginea organelor lui internă capăta relief, ca și cum o antică planșă anatomică s-ar fi metamorfozat, văzând cu ochii, într-o hologramă de cea mai bună calitate. Desigur, știuse că asta avea să urmeze. Totuși... Se întrebă dacă Isaac Rubovici într-adevăr înnebunise.

– Terminat, articulă într-un târziu.

– La dracu', acum parcă mă dezumflu, bombăni P-Alf înainte ca incinta să se deschidă, eliberându-l.

– Ești sănătos tun, îl anunță Lish. Mă rog, adăugă ezitând, poate nu ți-ar strica o vizită la unul din cei-care-alină. Chiar te-aș sfătuî...

El răs.

– Mulțumesc, am înțeles. O să-i anunți – și o să primesc o „invitație”. Bunăvoința Ocrotitorilor e nemărginită!

Și îi întoarse spatele.

– Liber! spuse ea, permițându-și să-și trădeze agasarea printr-o grimasă.

X X X

În încăperea înaltă și îngustă, pierduți în moliciunea unei canapele lungi, trei bărbați și două femei priveau în gol, ascultând scâncetele unui instrument cu coarde. P-Alf abia trecuse pragul, când unul dintre ei se ridică grăbit, se repezi spre ușă și se sprijini cu palmele în canaturi, resemnat să aștepte până ce intrarea în cabinet avea să-i fie permisă.

– O să aveți o surpriză, mielușeilor! trâmbiță P-Alf, făcându-i să tresară. Și ăștia care vindecă dispar! Fără urmă!

Îl priviră țintă și întrebările lor se încrucișară. Leși fără să

le răspundă. Nu-i plăcea să zăbovească în Palatul Ocrotitorilor. Pe de-o parte, Ocrotitorii, cei cu chip uman, arătau altfel, nu putea defini cum; simțea diferența, dar nu o putea înțelege. Pe de altă parte, el însuși se simțea ciudat, excitat și neliniștit, de parcă dezlegarea tuturor tainelor ar fi fost mai aproape ca niciodată, dar mai inaccesibilă ca oricând.

Se răsuci pe călcâie, aproape nemaisesizând infimul răstimp în care își simțea umerii striviți și burta îndepărtată de spate, și privi, înjurând printre dinți, fațada Palatului: mată, fără ferestre, cu ușile îngropate în firide strălucitoare, și, mai ales, imensă – legând unul de altul munții ce străjuiau valea și unind pământul cu cerul.

O clipă se simți neînsemnat și nevolnic, gata să cedeze ispitei de a se prosterna în chilia unui ochi-care-alină... Dar găsi tăria să înjure din nou și se întoarse, înfruntând aceeași senzație neplăcută, dar familiară. Porni către sat, pășind fără grabă, ca un muntean obișnuit cu urcușul. Căci, deși drumul șerpuia pe fundul aproape plat al văii, când te îndepărtai de Palat oboseai repede, ca și cum ai fi urcat o pantă abruptă; iar când aveai Palatul înaintea erai atras de el, tentat să alergi ca un copil care coboară dealul în fugă.

În fața lui, aerul se involbură deodată, formând un turbion suierător. Încremeni. Știa despre ce era vorba, dar niciodată un nou venit nu se materializase atât de aproape încât să-l poată atinge doar întinzându-și mâna.

Ca de obicei, totul se termină fulgerător. Lângă el stătea deja o femeie foarte tânără, aproape o copilă, purtând tradiționala rochie bleu-ciel, scurtă, strămtă și decoltată.

– Bun sosit! spuse el de-

zinvolt, în timp ce o ocolea cântărind-o cu ochi de expert. Poate vrei să știi unde-ai nimerit? E un sanatoriu pentru amnezici, fetiço, așa că e inutil să-mi spui că habar n-ai cine ești și de unde-ai apărut.

Îi prinse mâna stângă și-i privi caracterele implantate la încheietură. Ea nu se împotrivi. Se mulțumea să-l fixeze, preocupată.

– P-Shreya, citi bărbatul. Așa o să te cheme Ocrotitorii. Noi o să-ți spunem doar Shreya. Iar eu o să te strig Shry. Ține minte asta, pentru că o să locuiești la mine, înțelegi?

Îi cuprinse umerii cu brațul stâng. Cu dreapta le dădu cu tifta celor trei duzini de bărbați care se buluceau, alergând, dinspre sat. Se opriră toți, blestemându-l.

– Îi vezi? răsese el. Au auzit șuierul, i-a chemat nădejdea că a sosit o femeie. Sunt puține pe aici, și cea nouă aparține celui care o atinge primul. Cine calcă legea asta moare – și Ocrotitorii sunt de acord să-l omorâm cu pietre! Dar nu e interzis să înjuri, și ăia se răcoresc, sămanii!

Fata se strânse lângă el, deodată insuflețită.

– Acum îmi amintesc! exclamă. Chipul tău! Și glasul! Ești P-Alf, pe tine te caut!

– Ce spui?! urlă Alf, zgâlțâind-o. Îți amintești?! Mă cauți?! Mă cauți?! Mă cauți?!

– Da, da! încuviință, bucurată.

– Ascultă, făcu el, prinzându-i gâtul în mâini, ești vreun nou soi de Ocrotitoare? Îți bați joc de mine?

– Nu! Nuuu! scânci ea, speriată.

Îi dădu drumul. „Doar n-o s-o ucid înainte de a afla ce mă interesează! Chiar dacă e de-a lor, e una neprotejată – și e în mâinile mele!”

– Hai! își înfipse degetele în brațul ei, smucind-o. Stăm de vorbă altfel, și în altă parte!

– Ce faci, idiotule! N-o sugruma, lasă-ne-o nouă!

Era P-Jix, rivalul lui dintotdeauna. Un rânjet vulgar îi umfla mai tare obraji și îi sticleau ochii mici, pierduți sub fruntea bombată. Din spatele lui, ceilalți aruncau priviri rău prevestitoare. Alf își regretă deopotrivă și gesturile nesăbuite care îi stârniseră, și tui-burarea care îl împiedicase să-i observe apropiindu-se.

– Îi aparțin lui! se sumeți Shreya.

O privi mirat. Își înfipse ochii într-ai lui Jix, triumfătoare.

– Îi aparțin, și-mi place că are mână grea și știe să arate că e stăpânul! Dați-vă la o parte!

Atinse pieptul lui Jix cu dosul palmei, împingându-l. Mătăhălosul inspiră adânc, strânse din fălci, privi nehotărât în jur și, în sfârșit, se feri din calea femeii. Scrâșnind din dinți, ceilalți se răsfirară. La urma urmei, era norocul lui Alf, și nici măcar nu călcase înțelegerea, nu vătămase acel bun prețios care era femeia.

El trecu printre ei continuând să strângă brațul Shreya.

– N-o să ai parte prea mult de ea, strigă Jix din urmă. Le umflă burta prea iute! Nu știi cum să te bucuri de ele!

Auzi și hohotele și aplauzele gloatei. Shreya înalță capul spre el, întrebătoare.

– Vorbim în casă, îi șuieră. E a cincea din dreapta. Hai, mișcă-te mai repede!

Ușa, deja întredeschisă, se despica înaintea lor, ajutată și de mâinile Wadei.

– Una nouă, sigur, cârâi ea, măsurând-o pe Shreya cu răutate. Cu cine te-ai bătut pentru asta? Sau a scuipat-o norocul în brațele tale?

– Taci, femeie! Alf o privi amenințător, îndepărtând-o și închizând ușa. Tu stai acolo, îi arătă Shreya un scaun, și vezi cum îmi lămurești povestea

aia ciudată!

– Ți-ai luat măsuri de prevedere, nu? continuă Wada, netulburată. Știi că sunt programată azi la control, că El o să afle, că o să plec de-aici pentru totdeauna!... Poate or să mă omoare!

– Aiurea! Nașterea e genul de șoc care readuce memoria! N-o să te mai întorci, pentru că o să fii vindecată!

– Nu-mi mai vorbi ca unul de-al LOR! De când crezi tu ce îndrugă Ocrotitorii?

– Nu cred! Și n-ai să te duci la control! Știi unde să te ascund. Ai să naști aici, în sanatoriul ăsta!

– P-Alf, asta-i o închisoare!

– Ce zice?! tresări Wada.

– Nu știu, băigui Alf, și amândoi se întoarseră spre Shreya.

Stătea în picioare, etalându-și tinerețea și nevinovăția ca pe o sfidare, și se uita la ei ca un copil în așteptarea laudelor binemeritate.

– Ce tot spui, Shry? se răsti bărbatul. Așează-te și ia-o de la capăt. Tu, Wada, dă-i ceva de mâncare!

– Mai târziu. Vreau să aud și eu. Mă interesează!

– Daaa...? făcu Alf, ridicându-i bărbia. Știi ce? Ori mă ascuți, ori te cari! Acum! Ca să nu întârzi la controlul de rutină!

Cu un gest scurt, Wada îi aruncă mâna.

– Să te ia dracu', câine! îi ură și dispăru în compartimentul distribuitorului de hrană.

– E o închisoare, reluă Shreya, continuând să stea în picioare. Îmi amintesc. Trebuia să te caut. Pe tine. Neapărat! Și să-ți spun asta! Neapărat tie!

O scrută ironic și neîncrezător, scoase de sub pat o funie subțire, se apropie de ea tacticos, o îmbrânci pe neașteptate și, chicotind, prinse să o lege de scaun cu îndemănare.

– Ce cauți aici dacă ai

amintiri? Ce cauți aici, viperă mică? Ți susură în timp ce-și încâlcea mâna în părul ei des, trăgând cu sete. Hai, spune-i tot fatucului Alf, fetițo!

– Rubo mi-a spus c-o să mă bați, smiorcăi ea. Acum mi-aduc aminte!

Alf îi dădu drumul și se lăsă să cadă lângă scaun.

– Ia te uită! exclamă, ca pentru el, și-și încolăci, visător, genunchii cu brațele. Lasă plânsul, puștime! Nu-ți fac nimic dacă începi cu începutul!

– Promiți? Shreya își trase nasul și, luând „ih!”-ul lui drept legământ, turui pe nerăsuflăte: Mi-a arătat holograma ta. A zis să te caut. M-a prevenit c-o să-mi amintesc numai când dau cu ochii de tine. Că o să mă bați și n-o să mă crezi. M-a învățat să rabd și să-ți spun că te numești Alfred De Mol și că aici ești închis, că ți-au furat trei grade de libertate, că Osooștii te vor salva, că un Ocrotitor o să te ajute, c-o să uit tot când o să ajung la controlul de înregistrare.

X X X

Zece controale de rutină. Cu excepția primului, nici unul nu-i stârnise interesul. Lish se întinse, relaxată. Cu mâna stângă băjbăi după telecomanda video-cercetătorului și ceru o vizualizare a sălii de așteptare.

Era goală. Cel de-al unsprezecelea pacient continua să întărzle.

„P-Wada – control de rutină”, citi Lish singurul rând rămas pe afișierul sarcinilor de serviciu.

Oricum, nu se scurseseră decât patru din cele șase ore de consultații. Nu avea nici un motiv s-o înscrie pe această P-Wada în vreuna din categoriile de pensionari-problemă – în afară de cele ce i se povestiseră despre obiceiurile locului: „Toți se grăbesc să scape de controlul de rutină; pentru ei e

o sarcină neplăcută. În a doua parte a programului o să te ocupi de consultațiile la cerere – astea sunt rare, și vin mai ales ipohondrii – și, la spartul târgului, câte un control de înregistrare.”

Amănuntele i le dăduse Marusia Grovko, Șefa Personalului, specializată în coordonarea ochilor-care-allnă, o femeie cu chip sever, fără vârstă, care o tratase cu bunăvoință glacială.

– Presupun că o să te descurci, îi mai spusese, după ce o evaluase dintr-o privire. Ești tânără, nu cred să te debusoleze contactul cu o lume diferită. În rest, e un loc calduț – vreau să spun, aproape monoton prin lipsa de probleme.

Ei bine, se felicită Lish, de data asta chiar dăduse lovitură! Și pentru un șef de promoție era noroc chior să capete un asemenea post. Fosilele din comisie strâmbau din nas și conchideau: „Totuși, e mult prea tânăr!” Dar pe ea, deși clasată abia a treia, doctorul în medicină completă Isaac Rubovici o prezentase astfel încât aproape o rugaseră să nu refuze!

– Medic de închisoare, bodogănisese maică-sa, nemulțumită. Total nepotrivit pentru o nevărstnică asemeni ție! Dar, mă rog, omul trebuie să trăiască, se îmbunase aflând că salariul depășea visele lor cele mai îndrăznețe. Măcar de-ar fi avut norocul tău și Shreya!

Lish oftă. Shreya! Micuța răsfățată, căreia coeficientul de inteligență submediocru nu-i permisesse să treacă dincolo de primul ciclu de școlarizare. În schimb, frumusețea ieșită din comun și neobișnuitul simț al ritmului, exploatate cu fier de un instructor uns cu toate alifile, făcuseră din ea, la o vârstă fragedă, atracția Visului Erotic, celebrul lupanarcabaret frecventat de elita

societății. Firește, micuța nu era obligată decât să danseze – prudenti, mama, sora cea mare și deșteaptă și instructorul impresar se străduiseră ca asta să figureze în contract ca o clauză specială. Numai că, la fel de firesc, Shreya căzuse în plasa cui nu trebuia: cu șaptesprezece ani mai bătrân, însurat, notoriu pentru amestecul în afaceri dubioase – în care ea se lăsase vârată până-n gât, doar din devotamentului născut din dragoste prea multă și minte prea puțină. Și încă n-ar fi fost nimic, dacă nu s-ar fi lăsat convinsă să devină țap ispășitor. O arestaseră de un an și ceea ce Lish numea „cruzimea absurdă a legii” nu permitea familiei să afle unde și pentru cât timp era închisă.

Când i se oferise postul, Lish începuse să spera, nebunește, în șansa de a o descoperi pe Shreya. Dar visul i se surpase din temelii când o anunțaseră că se va ocupa exclusiv de plăcile P – cele cu deținuți politici.

Totuși... Ca să-și omoare timpul, comandă listarea pensionarilor P. Nu era nici o Shreya! Se consolă cu gândul că ar fi putut fi înregistrată sub alt nume – pentru ca imediat să se lase doborâtă de ideea că, oricum, n-ar fi putut întâlni decât o Shreya ruptă de trecut, căreia i-ar fi fost străină. Toată lumea știa că deținuții nu aveau amintiri, că n-ar fi putut rezista dacă ar fi înțeles cum fuseseră transformați și unde erau siliți să trăiască.

Semnalul melodios o făcu să se dezmeticească. Sfârșitul programului?! Deja?!

Sfârșitul programului – și P-Wada nu apăruse! La naiba cu posturile calduțe! Acum va trebui să facă ore suplimentare: să scotocească cu video-cercetătorul, să suplimenteze lipsurile aparatului mobilizând echipa de pază – cei șapte deținuți-model, devotați Ocroti-

torilor – să se prezinte personal pentru raport la Marusia Grovko...

X X X

Alf fluieră îndelung, încântat. Goală, micuța Shry era o minunăție. O atinse delicat, cu sfială și pioșenie, ca pe o statueta sacră, fragilă – uitând cu totul că încercase s-o sugruma, că aproape o bătuse, că o lăsase câteva ceasuri bune legată strâns de un scaun incomod. Dar se strâmbă când fata se lipi de el, alintându-se pisicește. Nu-și amintea să-i fi plăcut vreodată genul linge-mâna-care-lovește. De fapt, nu-și amintea prea multe. Și toate erau generalități, nimic nu se lega de el însuși, de cele pe care le trăise. Dar știa, de pildă, despre condiționare. Poate că asta era! Shry fusese condiționată. De Rubo! Ghiujul ticălos! Ghiujul care îl întărase, care răsese de nenumăratele lui – pentru ca într-o bună zi să dispară și să-i trimită o puștoaică superbă, îndrugând chestii greu de crezut și acceptând deopotrivă dragostea și chinul.

O îndepărtă ușor. Fata făcu un pas înapoi, fără să protesteze, și rămase așa, așteptând. Alf oftă. „E nesărată păpușa asta de cârpă!” Totuși... Nu-și putea permite să aștepte apariția altei femei, mai ales că era foarte puțin probabil să se repete norocul pe care-l avusese cu ea... Ei bine, o s-o dreseze într-un fel sau altul!

Tocmai întinsese mâna spre Shry, când ușa glisă cu un pocnet sec și P-Jix năvăli înăuntru cu acoliții lui cu tot. Vestitul sextet de pază!

– Ce dracu' vreți? mârâi Alf, înverșunat ca un câine, care își păzește osul. Cu ce drept ați forțat accesul?

Nu răspunse nimeni. Încremeniră cu ochii bulbucați,

parcă trupul Shreyei i-ar fi atras, scoțându-i din orbite. Jix băigui ceva neinteligibil și balele i se prelinseră pe la colțul gurii întredeschise.

Alf râse.

– Vă zgâiți, ai? N-ați mai văzut de mult o muiere goală! Prăpădiților!

Cei șase tresăriră. Își dezlipiră privirile de Shreya, devenind brusc interesați de albastrul pal al pereților. Jix îndrăzni chiar să înfrunte ochii lui Alf.

– Suntem în misiune, cocoșule! Căutăm una din găinile tale! Aia mai bătrână! Unde e Wada, Alf băiatule?

– Zău că n-am habar, Jix! Nu țin femeia sub cheie, cum faci tu când se întâmplă să prinzi una! Și, poate ai observat, am ceva mai bun de făcut decât să port grija Wadei!

– Să înțeleg că refuzi să colaborezi? întrebă Jix, mi-mând un zâmbet amabil.

– Am spus eu asta? se miră Alf, în timp ce arunca un cearșaf peste goliciunea Shreyei.

– N-ai spus, recunosc Jix, fără să-l slăbească din ochi pe Alf, care se strâmbă, ridicând din umeri. Apoi îi concedie pe ceilalți cinci cu o fluturare a mâinii și strecură printre dinți: Durerea e că n-ai spus nimic din ce trebuia. Da' e durerea ta, înțelegi?

Alf se concentrează, străduindu-se să nu-și schimbe expresia feței. Jix știa ceva, avea o bănuială bine infiptă sub țeasta țesută! Și era în stare să raporteze că el, Alf, refuza colaborarea – ceea ce i-ar fi adus o invitație în compartimentul Sondei Psi. Alf nu cunoștea pe nimeni care să fi trecut pe acolo, dar se zvonea că sondajul readucea memoria în stadiul tabula rasa, anulând toate șansele de vindecare.

O privi pe Shreya. Vindecare? Sanatoriu? Și dacă puștoaica nu aiura, dacă erau într-o închisoare? Alf nu price-

puse ce era cu gradele de libertate, nu-și amintea să fi auzit vreodată de Osooști, și numele Alfred De Mol nu-i spunea nimic, deși relația Alf – Alfred era grăitoare. Dar credea că știe ce este o închisoare și înțelesese că cineva, unul dintre Ocrotitori – poate drăgălașa Harby? poate ghiujul Rubo? – avea să-l scape din valea aiă, fie ea temniță sau azil pentru amnezici.

Oricum, nu trebuia să riște. Era lipsit de sens să riște libertatea lui și viața Wadei. Pentru că va reuși cumva să-l convingă pe Ocrotitorul transformat în samaritean s-o scoată și pe ea din capcană!

– Treci dincolo, Shry, spuse, apoi îi arătă lui Jix un scaun.

Fără să se mai prefacă, celălalt urmări cu ochi sticloși fata care ieșea, își șterse cu dosul mâinii saliva iarăși prelinsă pe bărbie, se trânti pe scaun și articulă răgușit:

– Te scot basma curată, Alf. Dacă-mi dai fata. Numai și numai dacă mi-o dai. Asta-i prețul – și n-am chef de tocmeală!

– Mă scoți basma curată?! Nu înțeleg, o lungi Alf.

– Nu înțelegi că ești murdar?! mugii Jix. Minciuna murdărește, cocoșule! Iasă pete, intră în și sub piele! Da' io te spal. Io, care știu că minți, pentru că te-am văzut. Pentru că v-am văzut, pe tine și pe Wada, cocoțându-vă pe Muntele Stâng, spre pădure. V-am văzut și v-am urmărit. Înțelegi, istețule?

Alf înjură în gând. Tărășenia se încurcase urât. Totuși...

Ar fi putut s-o predea pe Wada. Să-i strige pe cei de afară, să recunoască în prezența lor că bănuiește unde e femeia, să-i conducă la ascunzătoare. Și, fiind atât de cooperant, nimeni n-ar fi crezut că Jix l-ar fi acuzat că e complice cu fugara. Ar fi fost

lăsat în pace. I-ar fi rămas puștoaica și speranța evadării.

L-ar fi putut lăsa pe Jix să plece cu Shry. I-ar fi rămas Wada, șansa de a-și vedea copilul... și speranța evadării.

Și-o închipui pe Shry în brațele celui alt. Închise ochii. Îi revăzu mijlocul firav, rotunjimile delicates și armonioase, ochii umezi și blânzi, de ciută rănită. Îi văzu pe Jix mozolind-o, strivind-o sub trupul lui butucănos.

Clipi și-și trecu mâna peste frunte. Vedenia se șterse, dar îl copleși imediat amintirea Wadei, a nopților în care dormise cu ea în brațe, a vocii în care îi tremura spaima când îl anunțase că e însărcinată – aceeași spaimă care-i mustea în profunzimea ochilor, revărsându-se în lacrimile prelins spre colțul buzelor, de unde ea le aduna cu limba, copilărește – a disperării cu care mâna ei rece se înclăștase într-a lui în timp ce urcau muntele, a groazei ghicite în spatele vorbelor prin care îl implorase să n-o abandoneze acolo, în cotlonul din preajma Zidului Invizibil.

Shry și Wada... Putea alege. Trebuia să o facă!

De fapt, puștoaica îl speria. Era prea frumoasă, prea docilă, debita chestii prea strani! Îi răscolise, îi umpluse de speranțe ilogice, îl îmbătase, îl... Poate totul era o farsă de prost gust, poate îi târa în capcană... Se lăsase deja târât, îmbrobodit, îi fuseseră gândurile departe când plecase cu Wada, ignorând cele mai elementare măsuri de prevedere, lăsându-se văzut și urmărit de Jix – tocmai de Jix!

Și-l imaginează dând buzna în ascunzătoarea Wadei, urmat de trupa lui de brute. O văzu zbatându-se în mâinile lor – și aproape îi simți privirea arzându-l, i se năzări că o aude blestemându-l printre suspine:

– Să te ia dracu', câine!

Wada... Wada și Shry...

Chiar trebuia să aleagă!

X X X

– Ai ghinion. Sau aduci ghinion, spuse Marusia – plat, ca un robot furnizor de informații și adrese utile.

– Se întâmplă rar? întrebă Lish, ca să nu tacă.

– Relativ. Cam douăzeci și nouă la sută din cele care se știu însărcinate se ascund. Au presentimentul morții apropiate!

– Înărcinată?! Lish se zbări. Și adăugă, însuflețindu-se: Eu aș putea intra. Am făcut întreruperi de sarcină în condiții normale. Sunt sigură că reușesc și în B. Teoretic cunosc...

– Nici să nu te gândești! i-o retează cealaltă.

– De ce?! Profesorul Rubovici ne-a explicat că riscul e minim când știi la ce să te aștepti și ai certitudinea că poți scăpa oricând de acolo. A experimentat. Șocul existenței în B poate fi suportat și de cei cu memoria intactă, doar indivizii cu psihic foarte labil riscă să-și piardă controlul. Ar trebui să intru acum! Ar putea fi deja târziu, știu că în B a treia lună de sarcină e fatală!

Marusia o privi ca pe o fosilă vie.

– Nu poate fi prea târziu. Controalele de rutină se fac din patruzeci în patruzeci de zile. Și, oricum, P-Wada e condamnată la moarte. Altfel n-ar fi fost închisă fără a fi sterilizată.

Lish oftă.

– Măcar să nu moară așa, ca un câine... Și copilul...

Marusia îi aruncă aceeași privire ciudată. Pe urmă se ridică, potrivește un pahar în dreptul orificiului cu eticheta „calmant” al dozatorului și, după ce fu plin ochi, îl întinse.

– Stai jos și bea. Încep să mă întreb ce-o fi fost în capul lui Isaac când te-a recomandat pentru postul ăsta!

Lish se supuse. Cealaltă avea ceva, în voce și în gesturi, ceva care nu admitea împotrivire. Și, printre înghițiturile mărunte cu care sorbea licoarea galben-portocalie, încercă o justificare:

– Eu... mă gândeam... doar...

Marusia duse un deget la buze, îi făcu semn să dea paharul peste cap și hotărî să i se adreseze punându-și în glas puțină căldură:

– În ordine. Înțeleg. E prima ta zi de serviciu. O zi cu ghinion, ți-am spus-o. Dar n-are sens să te agiți în halul ăsta. Femeia e condamnată și va ispăși. Cât despre copil, avem tot interesul să-l salvăm. Sper că n-o să încerci să-mi spui că nu știi nimic despre asta!

Lish prinse curaj – bănuie că o datora calmantului – și reuși să suradă.

– Cunosc teoria. De la cursul profesorului Rubovici. Fătul conceput în Bidimensională și supus, o dată cu mama, portării Bidimensional-Tridimensional are, de regulă începând cu a patra lună de viață extraterină, capacitatea de autoportare temporală, înainte-înapoi, pe intervale care, la început, sunt de ordinul zecilor de secunde, dar care, la maturitate, se pot extinde până la cincisprezece-douăzeci de ani. Iar deplasarea, inițial dirijată exclusiv de subconștient, devine perfect conștientă și controlabilă, pentru cei mai dotați, chiar de la pubertate. Profesorul e măcinat de dorința de a descoperi și îmbunătăți mecanismul dobândirii acestei aptitudini, care cert nu e o mutație, pentru că descendenții nu o moștenesc niciodată. Și consideră excesiv de supărător faptul că mama nu supraviețuiește nașterii, pentru a fi iarăși T-B portată, în vederea contactării unei noi sarcini. Ne-a relatat și despre munca lui

din Sanatoriul Experimental...

– Hm! pufni Marusia. Mă întreb și dacă v-a povestit că rezultatele obținute sunt nule! Eu, una, cred că de ciudă i s-au zdruncinat nervii și a simțit nevoia să se pensioneze!

– Ne-a vorbit despre eșec în ultimul curs, mărturisi Lish. Dar e convins că, până la urmă, unul din elevii lui o să reușească!

Marusia se strâmbă, strângându-și buzele subțiri.

– Isaac e un visător bătrân! Soluția pentru creșterea numărului de copii cu aptitudini de auto-tempo-portare am găsit-o noi, aștia mai ancorați în realitate, și am reușit s-o vedem legiferată. De mâine, legea intră în vigoare!

– Mă tem că nu înțeleg... – spuse Lish, încurcată. Nu prea vizionez Știrile și...

– E simplu. Colonia de pe Marte a adoptat legea de doi ani. Toate femeile încarcerate în B sunt condamnate la

moartea!

O clipă, Lish încremeni. „Shreya!” Pe urmă se liniști, conștientizând că soră-sa era închisă de un an, pentru o infracțiune de gravitate medie, și că, fără doar și poate, fusese deja sterilizată.

– Mda... – băigui. Dar asta nu va duce la scăderea delincvenței feminine? În fond, frica...

– Poveștil în zilele noastre toți au tendința să se supraaprecieze. Nimeni nu se consideră destul de bleg ca să pice în plasa oamenilor legii! Și asta nu e doar o teorie. Ne bazăm pe experiența coloniștilor de pe Marte.

Lish zâmbi, spășită. Marusia râse și își dădu seama c-o auzea râzând pentru prima dată.

– Acepți ușor înfrângerea! Deduc că licoarea și-a făcut efectul. Și că te poți întoarce în cabinetul duminale. Ar cam fi timpul să fie găsită P-Wada – și acum ești specialistă noas-

tră în B-T portare!

Lish înghiți în sec. Descompunerea în plan, recompunerea în spațiu! Și retur! Deși se baza pe același principiu, nu era un proces instantaneu și insesizabil pentru subiect, ca teleportarea, fie ea T-T sau T-B. Își aminti de P-Alf, de furnicăturile care-i săcăiau, de senzația stranie pe care o avusese privindu-i transformarea. Noroc că ei era imobilizat în aparatul ăia ca un coșciug, de unde nu putea vedea exteriorul, nu se putea vedea nici măcar pe sine. Oare cum ar fi reacționat dacă ar fi înțeles ce se petrece?

Părăsi biroul Marusiei obsedată de întrebarea asta, chinându-se să-i găsească alte și alte răspunsuri, din ce în ce mai fanteziste, mai bizare.

Când intră în cabinet tocmai și-i închipuia pe Alf scăpând din sarcofag și repezindu-se spre ea, de data asta ca un bărbat real, nu ca o pată dintr-un tablou închisoare. Așa că țipă când un bărbat chiar se ridică de pe scaun, ieșindu-i în întâmpinare.

– Liniștiți-vă, domnișoară Harb. Sunt Ruy Los, tehnician teleportator. Ne-am cunoscut azi dimineață.

– Și ce cauți aici? se răsti Lish, nădărdindu-se că era suficient de autoritară, amintindu-și că omul îl era inferior în ierarhia personalului și că nu avea dreptul să pătrundă în biroul ei din proprie inițiativă.

– Îmi pare rău. Tehnicianul nu părea intimidat. Lish sesiză că scuzele erau pur formale. Plănuisem să vă aștept la ieșire, după terminarea programului, dar tevatura asta cu femeia lipsă a transformat totul într-un caz de forță majoră.

„Doamne, ce zi!” cugetă Lish, detașată, încă sub efectul calmantului băut mai devreme. „Asta ce-o fi vrând de la mine?”

- Cred că e doar un caz de indisciplină, spuse, și am să raportez superiorilor...

- Eu, interveni bărbatul cu obrăznicie, m-aș feri să pomenesc de indisciplină dacă așa avea o soră în pușcărie!

- Am declarat asta în autobiografia prezentată la angajare, îl înfruntă Lish. N-am nimic de ascuns. Încearcă în altă parte cu șantajul!

O măsură amuzat.

- N-ai ghicit! Am venit să-ți propun ceva, hai să-i zicem ilegal, dar nu e vorba de șantaj. Un târg, mai degrabă.

- Nu mă interesează...

- Să-i spunem ajutor reciproc. Mai concret, libertatea Shreyei în schimbul colaborării tale!

În ciuda calmantului, Lish se pomeni tremurând.

- Te rog să ieși, domnule Los. Sora mea își va recăpăta libertatea după expirarea termenului de detenție! Iar eu voi menționa în raportul meu de activitate propunerea...

Râzând, tehnicianul o întrerupse iarăși.

- Te temi de o cursă! Moș Isaac nu mi-a spus că ai putea fi atât de prudentă. Oricum, nu când e vorba de micuța Shreya, ai cărei termen de detenție expiră peste patruzeci și nouă de ani! Evident, o nimica toată!

În fond, chibzui Lish, putea intra în jocul lui. Putea descoperi dacă era un provocator, caz în care avea să i-o ia înainte, raportând ea totul. Inspiră adânc și își înfipse unghiile în palme, concentrându-se până ce își învinse tremuratul.

- Ce știi despre Shreya? Îl întrebă, pe cel mai tăios ton de care era în stare. Și de unde știi? Cum de ai acces la date secrete? De fapt, cine ești dumneata, domnule Los?

- Poți să-mi spui Ruy. Doar suntem pe cale să intrăm în aceeași oală. Iar Shreya e aici, în placa P11, asta la care

ți-e conectat acum cabinetul!

- Sub ce nume? Am citit lista pensionarilor și...

- Sûb numele ei. Nu prea se ostenesc să li-l schimbe. Dar nu e pe nici o listă. Măine va sosi la controlul de înregistrare, împreună cu bărbatul care o va declara ca co-habitantă.

- Minți, Ruy! Îl acuză, triumfătoare. Soră-mea e arestată de un an, nu de câteva zile!

Bărbatul își puse mâna pe a ei.

- Aș vrea, pentru început, să taci și să mă ascuți. Se poate?

Ea aprobă cu o mișcare a capului.

- Shreya a fost în Sanatoriul Experimental, la doctorul Rubovici.

Lish suspină și se lăsă moale pe un scaun.

- Nu te speria ca proasta! o repezi Ruy. Ești medic, ce dracu'! Doar știi că experiențele nu periclitează viața și sănătatea subiecților! Shreya a fost fecundată artificial în T, portată în B în a patra lună de sarcină, lăsată acolo trei luni și readusă în T, unde a născut un copil sănătos, dar fără aptitudini speciale. Și n-a mai vrut - pentru că așa a fost condiționată - să semneze acordul pentru o a doua însămănțare. A fost acuzată de sabotaj și refuz de colaborare, încadrată la politici, sterilizată, și eu am teleportat-o T-B azi dimineață. Rubovici a aranjat totul. Tu o s-o locoportezi B-T (fără retur!) și o s-o scoți din cutia aia. Împreună cu însoțitorul ei. Aia ne interesează. Gândește-te că ai noroc! Noroc că ieșirea din placă se poate face numai prin locoportatorul din cabinet! Și noroc că moș Isaac e ARZ și n-a vrut să-l scoată el pe omul nostru! Deci, după ce-i vezi în T, îi aduci la postul de teleportare și eu vă expediez pe toți trei într-un loc sigur. Nu riști nimic,

înțelegi? Îi condiționezi să te asculte și să pară prăpădiți. Dacă vă întâlniți cu careva, spui că sunt contagioși și trebuie teleportați la Izolare. Cred că e simplu și clar, nu?

Ea se scutură, buimăcită.

- Nu. Nu înțeleg nimic. Ce-i aia ARZ? Ce urmărești, tu, fostul meu profesor și deținutul căruia i-ai plănuț evadarea? Cine sunteți?

- ARZ înseamnă agent cu risc zero. Eu sunt ARM - agent cu risc maxim. Deținutul a fost zvoner de rang I, o piesă de bază în organizația noastră. Cred că ai auzit de OSOO! Organizația pentru Subminarea Ordinii Oficiale!

Lish simți că i se taie picioarele și se bucură că era așezată. OSOO era inamicul public numărul 1, căruia i se pusese dintotdeauna în cărcă tot răul din lume! Totuși, se zvonea că nu existase dintotdeauna, că apăruse o dată cu descoperirea teleportării Tridimensional-Bidimensional și cu inaugurarea așa-numitelor Închisori-Plane. Atunci, adică cu numai un secol în urmă, omenirea socotise binevenită economia de spațiu, căci toți deținuții planetei încăpeau în trei cuburi în care plăcile destinate lor stăteau aliniată ca volumele dintr-un raft, grosimea acestora fiind, de fapt, cea a culoarelor de acces și a instalațiilor care le deserveau, plan-portând alimente și creând iluzia succesiunii zi-noapte și acele pseudo-plane care permiteau existența locuințelor și a ascunzătorilor (afurisitele de ascunzători în care adesea nu se putea pătrunde cu video-cercetătorul). Și se considerase bineintenționată ștergerea memoriei „pensionarilor”, care trăiau cu impresia existenței în Tridimensional, într-un Sanatoriu de Recuperare, sub oblăduirea Ocrotitorilor, cei-care-vindecă și cei-care-alină. Și se făcuseră - încă se mai făceau! -

bancuri pe seama faptului că cei închiși erau privați, la propriu, de trei grade de libertate.

Nu mai Osooiștii echivalau detenția în Plan cu o monstruoasă, acuzau pe față Coordonatorii Terrei și ai coloniilor Selena și Marte pentru că sistaseră cheituielile necesare terraformării celorlalte planete, generând astfel penuria de spațiu locuibil, spuneau că există planuri pentru portarea T-B a unor întregi orașe supra-populate și, mai ales, ucideau copiii cu capacitate de auto-tempo-portare, insinuând că se preconiza folosirea lor în scopul modificării trecutului și al dirijării evenimentelor viitoare.

- Am auzit, răspunse, după aproape un minut de tăcere.

- Și?

- Nu știu dacă sunteți atât de răi cum susțin Oficialii. Nu știu nici dacă aveți dreptate. Nici cu mama nu îndrăznesc să vorbesc despre asta! Iar acum mi-e frică! Frică să fac ce mi-ai cerut, frică c-o să se afle că te-am ascultat, că n-am dat alarma în clipa când ai pronunțat inițialele alea!

- Mai gândește-te, spuse Ruy, atingându-i iarăși mâna, cu blândețe. Nu te pripii. Hotărăște-te abia când o vei vedea pe Shreya. Și nu te osteni să-i pui întrebări. E condiționată să uite când va pași în cabinetul ăsta, chiar și întâmplările zilei de azi. Privește-o doar, și gândește-te cum va fi ca ea să îmbrătrânească aici, sub ochii tăi, cum va fi să o B-T-B locoprotezi din patruzeci în patruzeci de zile, ca pe o deținută oarecare, cum o să te considere ea doar cea-care-vindecă, adică o inaccesibilă Ocrotitoare, poate chiar una antipatică! Gândește-te că, în ziua pensionării tale, Shreya va mai avea de vegetat încă douăzeci și patru de ani în "tabloul" ăsta, în Valea dintre Munții Stâng și Drept, între

Palatul Ocrotitorilor și Cascada-fără-fund. Gândește-te bine!

X X X

Alf privi Cascada-fără-fund ceasuri întregi. Ascultă bocetul apocaliptic al apelor prăvălite, și le închipui ca pe o năvală de lacrimi argintii - până ce luna dispăru dincolo de munte, luându-le strălucirea. Atunci se dezlipi și el de Zidul Invizibil, cel menit să împiedice vreun amnezic disperat să-și ia zilele, sărind în vârtoare. (Se spunea că tot pentru protecția lor erau și zidurile de sus, de pe piscurile din dreapta și din stânga, ca nu cumva să se azvârle sau să alunece în prăpastia bănuită de cealaltă parte.)

Porni agale prin valea adormită. N-avea chef să se întoarcă în casa pustie. Pentru că Shry cea ascultătoare plecase. Ii explicase că trebuia să plece cu Jix, să îi asculte orbește. Fusese simplu să o convingă că astfel îi făcea lui, lui Alf, o mare bucurie! Ea aruncase cearșaful, îl lăsase pe Jix să-i pipăie sânii și coapsele - în timp ce îi zâmbea lui Alf, convinsă că lui scena îi făcea plăcere, apoi se îmbrăcase și plecase de mână cu matahala, fără împotrivire.

Cu gândul dus, Alf ajunse lângă Palatul Ocrotitorilor. Apoi observă că mijeau zorii, și că din chilia unui ochi-care-alină ieșea cineva. O femeie. Wada!

Văzând roșu înaintea ochilor, se repezi la ea. I se propti în față.

- Ce-ai făcut?! Femeie fără minte!

Ea-și plecă ochii.

- M-am temut. Știi că mi-e frică de întuneric. Și de liniște. Din vâgăuna în care m-ai ascuns nu se zărea luna. Am ieșit. Am văzut umbrele copacilor. Erau o împletitură hidoasă! Și a trecut o pală de

vânt, și s-au zbătut! Parcă erau vii și încercau să mă înșface! Am fugit în vâgăună și am încercat să dorm. Am visat monștri! M-am trezit țipând și strigând-o pe mama. Știi, Alf, nu-mi amintesc de mama. Poate a murit. Poate nici n-am cunoscut-o...

Pe urmă am ieșit iar. Luna începuse să coboare. M-am temut c-o să înnebunesc când o să fie beznă. Că, dacă n-o să-mi pierd mințile în prima noapte, o să mi se întâmple sigur într-una din celelalte, una din multele nopți de singurătate pe care le aveam înainte! Și m-am gândit că poate tu n-o să mai vii, că n-o să-ți mai pese, că ești vrăjit de fata aia pe care ai adus-o acasă!

Alf se pocni peste frunte și răsă. Îndelung, ținându-se cu mâinile de burță.

Wada îl privi speriată. Pe urmă oftă a resemnare, se așeză pe o piatră, își sprijini bărbia în pumni și așteptă, răbdătoare.

- Nu mai am fata, proasto! spuse el, încă hohotind. Jix ne-a văzut și ne-a urmărit. I-am dat-o lui, ca să nu ne trădeze. Adică am dat măr-găritare porcilor! De dragul tău, idioato! De unde să știu c-or să te apuce spaimel și-o să ți se năzară să te spovedești - să te nenorocești! Să ne nenorocești, adică!

- Despre tine n-am pomenit, îl contrazise femeia. Am zis că m-am ascuns singură. Și cel-care-alină a fost bun cu mine. Mi-a spus că n-are rost să-mi fie teamă, că îmi amână programarea la control cu trei zile, ca să am răgaz să-mi vin în fire. Și c-or să mă mute într-un loc unde-o să fiu bine îngrijită. Și că toate femeile care au născut s-au vindecat și s-au întors în lume!

Alf se ghemui lângă ea.

- Proasto, spuse, pronunțând ocara ca pe o alintare. Astea le știai dinainte! Le spun

Ocrotitorii dintotdeauna!

– Dar nu intrasem nicio-dată la un ochi-care-alină! Mi-a spus-o altfel. Am simțit că nu mint!

Ei o privi încurcat. Rată o încercare de zâmbet, apoi înălță din umeri și-i mângâie părul.

– Hai acasă, Wada! Să dormim și să visăm că tu ai dreptate!

„Și că Shry nu m-a mințit”, adăugă pentru sine. „Că unul din Ocrotitoriiăștia afurisiți chiar o să mă ajute!”

XXX

După ce aflase de spovedania Wadei, Lish rămăsese în cabinet. Și dormise. Nu mult, dar destul ca să o viseze pe Shreya. O Shreya cu douăzeci de ani mai bătrână, căpătând volum în timp ce ea îi cerceta organele interne, de parcă ar fi studiat o cultură de microbi sub microscop. Apoi, în loc să redevină plană, Shreya crescuse, spărgând placa P11 și pereții cabinetului, dărâmând închisoarea. Fericită, Lish aplaudase, și atunci Shreya începuse să se dezumfle încet, făcând.

Imediat ce se dezmeticise, cercetase lista activităților din ziua aceea. Controlul de înregistrare figura ultimul, și dimineața trecuse târându-se ca melcul. Lish fusese tot timpul cu gândul dus, când amintindu-și visul, când imaginându-și momentul în care își va revedea sora.

Când, în sfârșit, Shreya apăru – și o privi, ca toți ceilalți, ca pe o străină care le părea, fără să știe de ce, diferită – Lish nu simți nici bucurie, nici durere. La început o sperie lipsa emoțiilor, faptul că se simțea ruptă de cele văzute, ca și cum ar fi asistat la o holograție plictisitoare. Pe urmă o năpădi furia și înțelese că o scoțea din sărite mutra de idiot a tipului care o însoțea pe

Shreya, și care spusese că se numea P-Jix. Ce naiba, pentru individul ăsta timp se agita temuta OSOO?

În fine, n-avea importanță! Importantă era doar șansa oferită Shreyei!

Își regăsi calmul. Și le zâmbi celor doi, arătându-le cabina:

– Intrați împreună! Trebuie să fiu sigură că sunteți compatibili. Acces permis!

Pe urmă, în loc să le urmărească transformarea, dirijă spre ei un flux intens de unde condiționate.

Și abia când Shreya fu lângă ea, când putu să o atingă, fericirea și spaima o cuprinseseră deopotrivă, și nu știu care dintre ele îi silea inima să se zbată înnebunită.

Deschise ușa cabinetului și le făcu semn să o urmeze. Se supuseră, apatici ca două momâi muribunde. Și așa merseră în urma ei, pe culoarele pustii, până la postul de teleportare.

– În sfârșit! îi întâmpină Ruy. Începusem să fiu îngrijorat!

Lish vru să-i explice că o condiționare nu se face cât ai bate din palme, dar tehnicianul dădu cu ochii de Jix înainte ca ea să deschidă gura.

– Sfinte Sisoie! Da' cu ăsta ce-i? De ce mi l-ai adus pe ăsta?

– E omul tău! se burzului Lish. Co-habitantul Shreyei!

– Băga-mi-aș...! sudul Ruy. Nu-i ăsta! Nu ăsta trebuia să fie! Cum mă-sa s-o fi făcut încurcătura asta?

– Nu știi! țipă Lish. Și nu mă interesează! Eu am făcut ce mi-ai cerut. Iar tu teleportează-ne odată! Avem timp să ne lămurim când o să fim în siguranță!

– Nî! se strâmbă Ruy. Trebuie să-i duci înapoi, ca să nu stărnim bănuiele. O scoatem pe Shreya altădată, împreună cu zvonerul nostru.

– Nici nu mă gândesc!

Crezi că sunt dispusă să risc în fiecare zi? N-ai decât să duci bărbatul înapoi! Pe noi două scoate-ne de aici! Doar ai promis, fir-ar să fie!

– Domnișoară Harb, fii rezonabilă, te rog! Era vorba să ne ajutăm reciproc, înțeleg că nu se poate să ne lași baltă! Uite, nici nu e nevoie să defilezi iar cu ei pe coridor. Du-te singură. Îi teleportează eu în secțiunea bidimensională a cabinetului. Spune-mi doar cum să le anuliez condiționarea.

Cu ochii sticliind a triumf, Lish surâse:

– Mă tem că n-ai de ales, Ruy. Condiționarea li se anulează doar în timpul teleportării T-T. Mi s-a părut soluția cea mai simplă – și acum înțeleg că a fost cea mai deșteaptă!

– Și eu mă tem că n-am de ales. Păcat că n-ai găsit o soluție mai proastă, oftă Ruy și apăsă butonul de alarmă.

– Ce faci?! urlă Lish.

– Salvez ce se mai poate. Adică, pe mine, apucă ei să răspundă înainte ca patru gardieni să dea buzna.

– Ce-i? întrebă cei cu însemne de șef.

– Domnișoara doctor insistă să-i teleportează pe ăștia doi. Dar mi-a dat coordonate false. Nu-i vorba de un spital, ci de un punct de pe autostradă!

XXX

– Teleportează-i pe ăia doi în Sanatoriul Experimental, la secția Decondiționare, ordonă Marusia Grovko.

Ruy se înclină respectuos și ieși, ascunzând un zâmbet sub mustață. Drăgălașii de la Sanatoriu se vor trezi cu doi pacienți gata decondiționați, și îi vor înjura de mama focului pe idioții de la închisoare! Răse singur, surprins de sine însuși, de propria sa capacitate de a se amuza după un eșec stupid, de care, mai mult

ca sigur, OSOO avea să-l facă răspunzător. Dar nu-l vor înlătura. Aveau încă nevoie de el, pentru că era „curat”. Și așa avea să rămână. Din fericire, afurisiții de doctori știau cum să-și închidă mintea în fața sondei psi. Puteau să le ștergă memoria, dar ceea ce conștientul lor nu voia să dezvăluie se ducea pe apa sâmbetei odată pentru totdeauna! Cât despre posibilitatea ca Lish să vrea să-l trădeze... Ei bine, asta nu ar fi îmbunătățit situația ei nici cât negru sub unghie! Și nu se temea de dorința idioată de a ucide și capra vecinului, nu după ce recunoscuse în ochii ei privirea jucătorului care și-a mizat viața pe o carte și căruia înfrângerea i-a ucis până și setea de răzbunare!

X X X

După plecarea tehnicianului, Marusia studie îndelung chipurile celor convocați de urgență în biroul ei confortabil. Asta îi luă ceva timp – de fapt adunase tot personalul închisorii. Nu putea să nu-și reproșeze că nu cercetase destul de minuțios fizionomia noii angajate. Poate atunci ar fi descoperit ceea ce acum era sigură că nu deslușea la ceilalți, adică un cât de vag semn care să trădeze predispoziția spre indisciplină, refuzul obediinței și intențiile răuvoitoare.

Relativ mulțumită, li se adresă pe tonul poruncitor la care renunța rar, căci nu se întâmpla în fiecare zi să-i înmoaie ceva inima așa cum tinerețea și deruta lui Lish o făcuseră cu nici douăzeci și patru de ore înainte:

– În P41 s-au petrecut lucruri dubioase. Vreau să fie măturată toată placa cu un fasciccol de unde psi! Să dispară din mintea pensionarilor de acolo tot ce nu ține de rutină! Și să fie chemat un complet de judecată pentru

doctorița Harb! Urgent, pentru că e periculoasă! Părea neajutorată ca un ied, și n-a avut nevoie nici de două zile ca să organizeze o evadare!

X X X

De trei nopți dormea singur. Wada plecase să nască într-un loc mai sigur. Și era rău fără ea! Avea vise ciudate, în care cel-care-vindecă se transforma tot timpul: acum era bărbatul știut, acum contururile i se învălmășeau, și se recompucea ca femeie, tânără și frumoasă, așa cum Wada nu fusese niciodată. Așa cum în valea aia nu fusese niciuna, niciodată. Adică... acum era una, De două zile. Nu se materializase așa, ca toată lumea. Venise o dată cu Jix, când ăla se întorsese de undeva, de la un tratament special, despre care nu era în stare să dea amănunte. Ceilalți numiseră imediat fata medicamentului lui Jix, și Alf se întreba dacă toți sufereau ca el când își imaginau minunea aia cotoșită cu bruta mătăhăloasă!

Poate, își spuse Alf, poate că visul lui era profetic. Tocmai auzise că bătrânul vindecător fusese schimbat; nu cu o femeie, dar, oricum, cu unul mai tânăr!

Părăsi piațeta satului dornic să bată cărările muntelui, singur cu gândurile lui. Îi ispăsea ideea unui control la cerere. Simțea nevoia să-și povestească visul. Poate era un pas spre vindecare, o șansă de întoarcere în lumea celor cu minte-întregă!

Sau, cine știe? poate era mai bine să-și deschidă mai întâi sufletul și mintea în chilia unui ochi-care-alină...

În fața lui, aerul se învâlbura deodată, formând un turbion șuierător. Încrămeni. Știa despre ce era vorba, dar niciodată un nou venit nu se materializase atât de aproape încât să-l poată atinge doar întin-

zându-și mâna.

Ca de obicei, totul se termină fulgerător. Lângă ei stătea deja o femeie. Tânără. Nu atât de fragedă ca miraculosul medicament al lui Jix, totuși... Și îi părea cunoscută!

Îi părea cunoscută pentru că semăna leit cu alter-ego-ul vindecătorului din vis. La dracu'!

– Ia te uită! exclamă dezinvolt, în loc de salut. Ce naiba cauți în iadul ăsta, fetiço?

Ea îi fixă, zăpăcită. Îi zâmbi încurajator, apoi o ocoli cântărind-o cu ochi de expert.

– Poate vrei să știi unde-ai neimerit? E un sanatoriu pentru amnezici, păpușo, așa că e inutil să-mi povestești că nu știi cine ești și de unde-ai apărut!

Îi prinse încheietura mâinii stângi și apucă să citească caracterele implantate înainte ca ea să și-o smucească, spe-riată.

– P-Lish. Așa o să te cheme Ocrotitorii. Noi o să-ți spunem doar Lish. Și eu o să te strig tot așa. Îmi place! Și îmi placii! Ține minte asta, pentru că o să locuiești la mine, înțelegi?

Ea scânci, privind undeva, în spate. Alf se întoarse și, înainte ca lovitura să-l doboare, desluși cu coada ochiului-un bărbat cu o bătă.

Lish țipă. Celălalt îi luă mâna.

– Nu te teme! Cu mine o să-ți fie mai bine decât cu Alf, să știi! Oricine și-o poate spune!

– Alf? se miră ea. Știi, îmi amintesc ceva. Parcă s-a întâmplat adineauri. Nu știu unde eram, dar un bărbat m-a împins într-o cutie și mi-a spus: „Încurajează-l pe Alf. E tot ce pot să fac pentru el – și pentru tine!”